

SAMENSTELLING MIEKE HUISMAN BEELD HARRY MORSKATE

Thema Innerlijke reis

De Jacobsroute naar Santiago de Compostella is niet de enige weg waarop je jezelf kunt tegenkomen. Sterker nog, voor een innerlijke reis is de bestemming niet belangrijk. Want als je fietst, kom je vanzelf op onbekend terrein. Zoals de schrijver Marcel Proust ooit zei: "Een ware ontdekkingsreis bestaat niet uit het zoeken van nieuwe gebieden, maar uit het kijken met nieuwe ogen." Als dat niet mooi klinkt. Laat dat nou precies zijn wat de auteurs in dit thema hebben gedaan. Ogen open, remmen los en gaan!

TEKST EN BEELD HARRY MORSKATE

De grote scheiding

Zes omleidingen kreeg mijn hart twee jaar geleden. "Ze gaan je openzagen", zegt een verontruste en licht aangeschoten vriendin de dag voor de operatie. Na mijn operatie volgt een revalidatieperiode. Ik wil hier een schepje bovenop doen en een lange fietstocht maken.

Samen met mijn echtgenote fiets ik drie maanden na de operatie de Groene Weg naar de Middellandse Zee. Het roer is om: ik sport veel, eet gezonder, probeer meer te genieten van het hier en nu en gooi aardig wat bourgondische kilootjes overboord. Ik voel me als herboren met al die omleidingen. Alleen de stress van mijn managementbaan – in mijn optiek dé oorzaak van mijn hartkwaal – krijg ik maar niet onder controle. Omdat mijn werkgever me geen andere functie wil aanbieden, neem ik ontslag.

Vreemde jaloezie

Om mijn hoofd helemaal leeg te maken, ga ik de langste mountainbikeroute ter wereld fietsen: de Great Divide Mountain Bike

Route. De route volgt de waterscheiding tussen de Stille Oceaan en de Atlantische Oceaan vanaf de Mexicaans-Amerikaanse grens door de Rocky Mountains tot in Canada. Tijdens het fietsen van de Great Divide wil ik over mijn toekomst nadenken. Het zou logisch zijn om als interim-manager aan de slag te gaan. Maar wat wil ik echt? Ik hoop daar tijdens de tocht achter te komen en besluit me open te stellen voor alles wat ik onderweg tegenkom.

In de Rocky Mountains laat ik in feite alles achter. Ik neem afscheid van het luxelevens, het sociale leven, het werkende leven, het voorspelbare leven, het geagendeerde leven, het zorgelijke leven. Mijn echtgenote – het liefdesleven – gaat wel mee. Als team ploeteren we de bergen over, delen de uitzichten en genieten van de eenvoud. Maar ook met zijn tweeën is er stilte tijdens de lange ritten, komen we onszelf herhaaldelijk tegen en is er volop ruimte voor zelfreflectie.

De waterscheiding van het Noord-Amerikaanse continent wordt uiteindelijk het keerpunt in mijn leven. Ik heb nog nooit zo intens, maar tegelijkertijd zo eenvoudig geleefd! Het wildkamperen *in the middle of nowhere* blijkt een schot in de roos voor dit voormalige luxepaard: één met de natuur, de grootsheid van de bergen, de oneindige leegte van het landschap, de fysieke en mentale uitdagingen. We ontmoeten

geweldige mensen en vieren het stressloze leven van *eat-sleep-ride*. Ik besef dat ik nog nooit zo gelukkig ben geweest. Ik voel dat ik lééf en raak geïnspireerd door de uiteenlopende indrukken, situaties en ontmoetingen. Ik voel me sterk tijdens de zwaarste en meest gevreesde stukken van de route: de ruige Gila Wilderness in New Mexico en het totaal lege, vlakke en vooral droge Great Basin in Wyoming.

We worden getroffen door materiaalpech, tegenwind en onweer. Ik voel een vreemde jaloezie als ik reizigers – *hikers, bikers*, mensen in campers – tegenkom die verder zijn dan ik, die eerder hun stressvolle leven vaarwel hebben gezegd. Ik raak geroerd door de onvoorwaardelijke gastvrijheid van *locals*, zoals Nita, de gastvrouw van The Toaster House in Pie Town, die stil moet huilen als ze hoort dat die dag dertig mijl verderop twee onbekende hikers door uitdroging zijn omgekomen. Ik voel me nietig en tegelijkertijd bevoorrecht als we genieten van een ongekennd gedetailleerde sterrenhemel. Ik voel me een *survivor* als we middenin de woestijn water filteren uit een drinkbak vol algen, modder en uitwerpselen.

Heimwee

Ik blijf fietsen met mijn innerlijke vraag: wat ga ik doen als deze reis ten einde is? Ik kom tot weinig nieuwe ideeën en zit vooral te denken aan mogelijke verdienmodellen. Ik vind het moeilijk om over de toekomst na te denken terwijl ik nu zo geweldig geniet. Uiteindelijk keer ik zonder antwoord terug, maar deze innerlijke reis heeft mijn hart en mijn ogen geopend.

Die dikke auto kan geen
doel zijn in mijn leven

Pauze in Pie Town, New Mexico

Enmaal thuis staan daar onze twee auto's, hangen al mijn maatpakken in de kast en zie ik voor het eerst wat een enorme hoop spullen we eigenlijk hebben. Het besef van 'eenvoudig en intens', maakt snel plaats voor het besef van 'veel en onbeduidend'. Ik kom eindelijk tot het inzicht dat die dikke auto, al die nutteloze bezittingen en elke dag strak in het pak naar het werk geen doel kunnen zijn in mijn leven. Tegelijkertijd krijg ik heimwee naar het fietsavontuur en het gevoel van vrijheid dat daar onlosmakelijk aan is verbonden. Deze in alle opzichten rijke en gelukkige manier van leven staat in groot contrast tot ons werk en leven tot nu toe. Vier weken na de Great Divide heb ik een plan. Ik wil terug op de pedalen en een volgend fietsavontuur beginnen: een tocht rond de wereld. Mijn geweldige echtgenote wil natuurlijk mee! Komende zomer vertrekken we. De spullen worden verkocht. De dikke wagen en de pakken hang ik voorgoed aan de wilgen. 🚫

Ik heb nog nooit zo intens
en eenvoudig geleefd!

Harry en Roelie vertrekken op 1 juli op wereldreis. Op www.hearttobeat.nl doen ze verslag van hun voorbereidingen en belevenissen.

Eén met de natuur: het wildkamperen in the middle of nowhere blijkt een schot in de roos